

Regina Krónika

www.reginamundi.extra.hu

X. évfolyam 11. szám

2009. november 8.

« A veszprémi Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja »

„Ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak megszólalni” (Lk 19,40)

Szeretve tisztelt Plébánosunk,
Lelkiatyánk!
Kedves Gyula atya!

Váratlanul, búcsú nélkül hagyta itt minket, pedig olyan sok mondanivalónk lett volna még Számodra.

Meg kellett volna köszönnünk, hogy 15 éven át szolgáltál az egyházközségünkben. Sokan váltak gyermekből ifjúvá, ifjúból felnőtté a kezed alatt. Az elkötelezett életre, papi, szerzetesi hivatásra készülők előtt példaként álltál. Hiteles voltál Krisztus igazságának terjesztésében, számos sikeres megtéréshez járultál hozzá. Irgalmas voltál a gondjaikkal hozzád fordulókhoz, gondoskodtál az idősekről, vigaszt vittél a betegeknek. Több embernek való munkát végeztél fáradhatatlanul, miközben kedves mosolyodból mindig futotta mindenkinek.

Határozott véleményed volt mindenről. Lépten-nyomon fülünkbe csengnek most is szavaid, és azon tűnődünk, vajon mit szólnál ahhoz, amit éppen teszünk.

Sokszor bosszankodtunk ugyan amiatt, hogy nem lehet Téged meggyőzni, máskor nem esett jól a csípős megjegyzésed, mégis tiszteltük benned azt, hogy Te sohasem kerteltél, nem finomkodtál, hanem egyenesen a szemünkbe mondtad, amit gondoltál. Mindent észrevettél, villámgyorsan reagáltál, és olykor felfortyantál, ha nem tudtunk követni.

A háttérben szeretted állni, mégis

a középpontban voltál, mindent szilárdan a kezedben tartottál, hiába óvtunk, hiába figyelmeztettünk, hogy adj át a munkából másokra is. Te minden területen a tökéletesre törekedtél.

A dicséretet viszont nehezen viselted, mindig áthárítottad másokra. Ha megkérdeztük, hogy vagy, a válasz

meg vigasztalást nyújtva. Ugyanakkor a vidám társaságban fel tudtál oldódni; milyen nagyokat neveltünk együtt, és milyen figyelmes házigazda voltál!

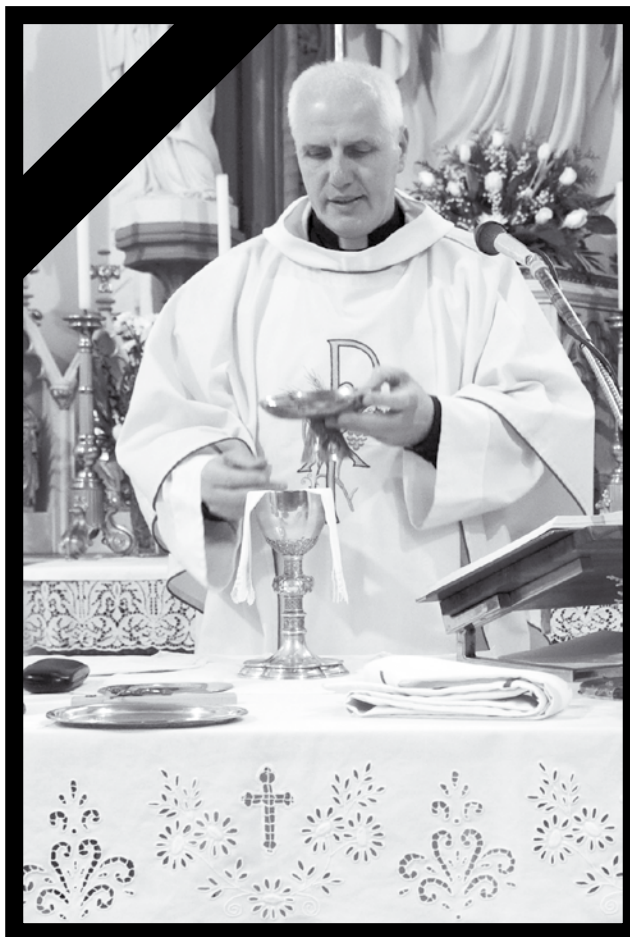
Tudjuk, bántott, hogy a közösséget még nem sikerült úgy összekovácsolnod, ahogyan szeretted volna, de így is számos csoport működik az általad felújított közösségi házban, és a megszépült templomban is gyönyörködhetél még, sajnos nem sokáig.

Jó lenne tudni, hogyan reagálsz minderre. Valószínűleg csak lenézel onnan fentről, most is nagyokat mosolyogsz, és legyintesz: Nem kell ez a személyi kultusz!

Bízunk benne, hogy az alkalmankénti nézeteltérések, viták ellenére is érezned kellett, mennyire szeretünk és tisztelünk.

Azon a bizonyos kedd estén, amikor hirtelen távozásod kitudódott, szinte azonnal megtelt a templom. Ott ültünk a padokban, a pásztor nélkül maradt nyáj, riadt tanácstalanságban, döbbenetben, hitetlenkedve. A rögtönzött gyászmisét a lelkünkben hálaadásként éltük meg. Hálát adtunk az Úrnak azért, hogy hozzánk vezetett Téged, és hogy két évvel ezelőtt együtt ünnepelhettünk Veled az ezüstmiséden.

Kedves Gyula atya, mielőtt ismét rosszállóan csóválnád a fejed, gyorsan megnyugtattunk, nem felejtettük el, amit olyan sokszor mondtál: Isten akaratába bele kell nyugodnunk, mert Ő – gondos atyaként – sokkal

ez volt: Jobban, mint megérdemlem. Ha egy-egy igazán jól sikerült beszédhez gratuláltunk, azt mondtad, a Szentlélek műve volt.

Te sohasem panaszkodtál, pedig rengeteg ember panaszait hallgattad

jobban tudja nálunk, mi a jó nekünk. Ezért bele kell törödnünk, hogy fizikai valódban nem leszel többé köztünk. Nem emeled áldásra a karodat, nem nyújtod nekünk Krisztus Szent Testét, nem halljuk többé szépen zengő hangodat. Mégis, nagyon nehéz elképzelni a közeledő ünnepeket Nélküled.

Soha nem tudunk elfelejteni Téged, Gyula atya. Benne leszel az imáinkban, amelyeket olyan gyakran mondunk el együtt, a tetteinkben, amelyeket gondosan egyengettél, és a gondolkodásunkban, amelyre nagy hatást gyakoroltál. Mert Te nem csupán

a szavaiddal mutattál nekünk utat, hanem az egész hiteles, tiszta, Istennek szentelt életeddel.

Demény Anna, Hutvágner Erika, Ticz Zsuzsa nővér, Selyem Zoltán
Fotó: Vig László

Gyula atya Celldömölkön született 1956. december 13-án, Veszprémben szentelték pappá 1982. június 17-én. Káplán volt Balatonfüreden 1982–84-ig, közben kisegítő Révfülöpön 1984-ben, káplán a pápai Szent István Plébánián 1984–92-ig, plébános Ácsteszéren

1992–94-ig (oldallagosan Csatka és Súr, valamint 1993-tól Aka községekben), majd 1994-től haláláig a veszprémi Regina Mundi Plébánián.

Hirtelen halála – földi szemmel – nagy veszteség mindannyiunk számára, de az isteni gondviselésbe vetett hitünk és bizalmunk vigasztalnak minket.

Imádságaink kísérjék Gyula atyát az Örök Király trónja elé, ahol nyerje el azt a boldogságot, melyet egész életén át hirdetett a rábizottaknak!

Hittanosok üzenete

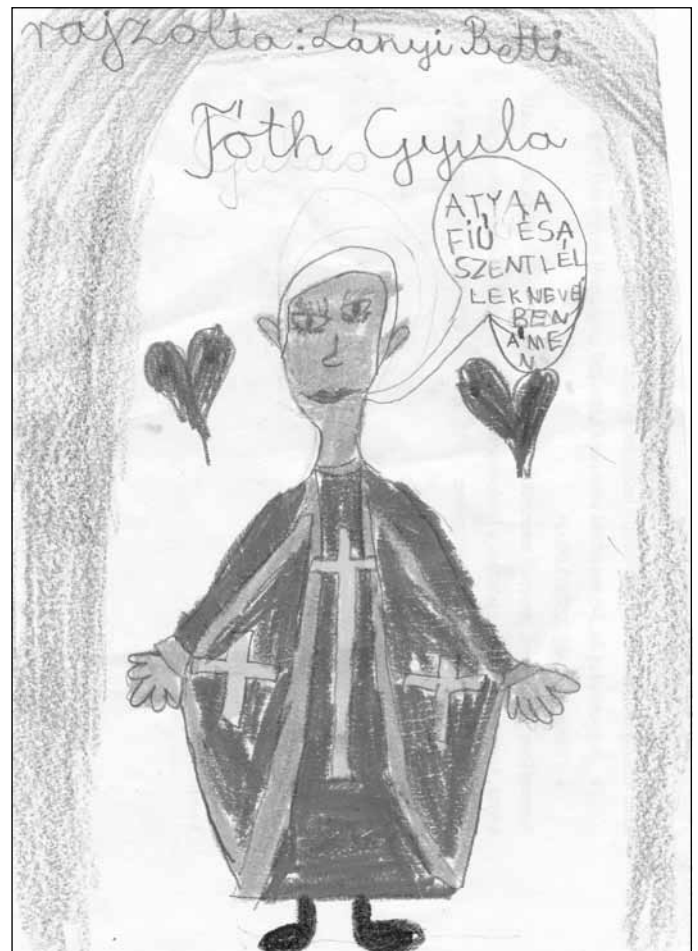
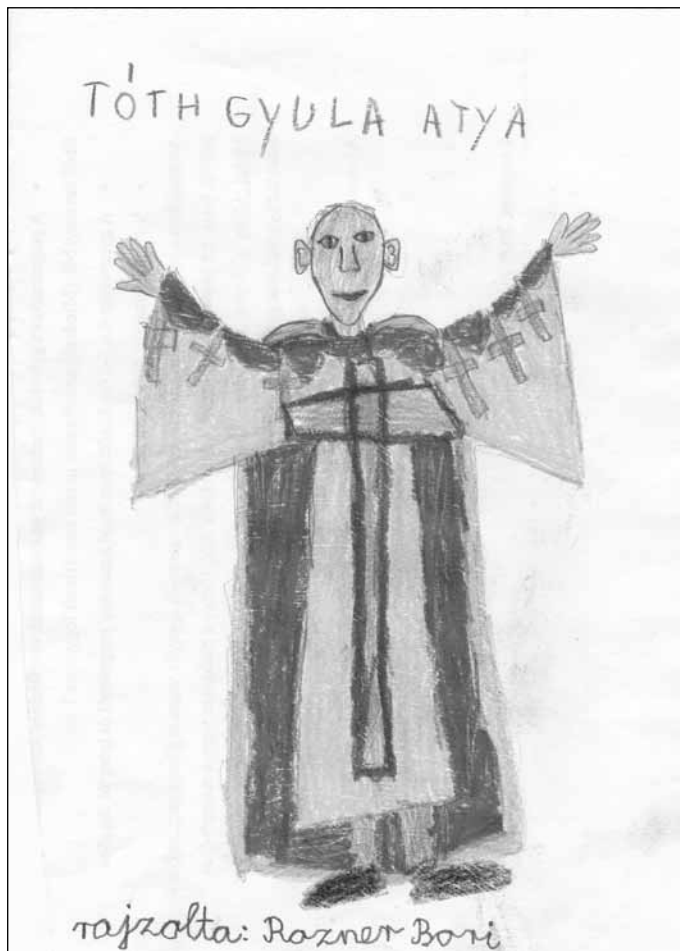
Kedves Gyula Atya!

Fogadd szeretettel tőlünk, a Regina Mundi Plébániához tartozó hittanosoktól, a papok éve alkalmából, szeretetünk és tiszteletünk jeleként ezeket a rajzokat...

Valószínűleg így adtuk volna át, ezekkel a szavakkal, plébános atyáknak a kis hittanosok által készített rajzokat. Ezek a művek mind Gyula atyát ábrázolják, úgy ahogyan a gyerekek látták. Igaz, a munka elején voltunk még, és bővült volna a gyűjtemény, de

az átadásra már nem kerülhet sor. Pedig biztosan örültél volna neki. Most, hogy a Mennyei Atya magához szólított, és a te műved is félbeszakadt, mi is befejezetlenül hagyjuk, és inkább imáinkkal kérjük Istenünket, hogy fogadjon Téged az örök boldogságba.

Talán a rajzok többet árulnak el arról, hogy milyenek látták a gyerekek, ezért néhányat most közreadunk.

Búcsúzunk Gyula atyától

Gyula atyát még pannonhalmi diákéveim alatt ismertem meg. Harmadéves középiskolásként elég nehéz volt megértenem gondolatait a csatkaiban és hidegben. Megtettem, ami tőlem telhető volt, de nem gondoltam volna, hogy egyszer még több kapcsolatom is lesz vele. Mikor ide kerültem az egyetemre Veszprémbe, igazából már ő volt az, aki számomra a Regina Mundi, az egyetemi templom plébánosa volt. Évekig nem sok kapcsolatunk volt egymással, hiszen a hittanos csoportba nem jártam, csak hátul álltam mindig a szentmiséken. Aztán egyszer valahogy – már nem is emlékszem rá, hogyan – elkezdtünk beszélgetni. Ekkor tudott beazonosítani, megismerni igazából.

Amikor valamivel több, mint 3 évvel ezelőtt feleségemmel, Ritával, elkezdtünk gondolkodni egy esetleges óvodáskorú gyerekeknek szóló szentmise szervezésén, minden ismeretgünk ellenére sem Gyula atyára gondoltunk először. Végigjártuk a város szinte összes plébániáját, de mindenhol zárt ajtókra és szívekre találtunk. Gyula atyát kicsit féltünk megkérdezni, az emberibb, belső arcát akkoriban még keveset láttuk, nem nagyon tudtuk, hogy kezdjünk vele erről beszélni. Végül úgy döntöttünk, hogy elhívjuk egy vacsorára hozzánk, és megpróbálunk vele ott beszélni a terveinkről.

Már ahogy belépett a házukba, meglepődtünk. Teljesen természetesen, otthonosan mozgott, hancúrozott a gyerekekkel, nagyon jókat tudtunk beszélgetni egymással. Mikor a vacsora után előadtuk neki az ötletünket, gondolkodás nélkül, őszinte örömmel mondott rá „igen”-t. Nagyon meglepődtünk, mert azért egy kis „gyomroszásra” számítottunk. Ráadásul arra nem is gondoltunk, hogy ezzel egy plusz szentmisét tegyünk Gyula atya vállára, egy már meglévő szentmisét szeretnénk volna kicsit átalakítani. Ő azonban hajthatatlan volt: külön szentmisét szeretett volna a kicsiknek.

Ezzel vették kezdetüket a szombat délután 17 órás gyerekszentmisék.

Mind a hárman sokat fejlődünk az évek alatt. A gyerekek gondolkodásának, igényeinek a követése, megértése szinte soha nem ment nehézségek nélkül. Sokat nevtünk, beszélgettünk, és sokat csiszolódtunk is egymáson. Azonban egy dolog soha nem volt kérdés Gyula atya számára, miután az első alkalmat megtartottuk: az, hogy ezt a szentmisét folytatni kell! Következésképpen, az általa egyébként is mindenben megkövetelt szigorú rend szerint tartotta számon a szombati alkalmat.

A gyerekszentmise híre az évek alatt elterjedt az egész városban. Az interneten megjelent szentmiserend alapján is egyre többen és többen jöttek. Idén már minden alkalommal legalább 2-3 új család jelent meg, akik az első alkalom után szinte mindig eljöttek a további szentmisékre. A gyerekek nagyon megszerették Gyula atyát! Számon tartották, napközben is sokszor szóba került otthon. A szentmise, a templommal való kapcsolat nekik egyet jelentett Gyula atyával. „A mi templomunk és a mi Gyula atyánk” – mondogatták gyakran.

A múlt heti misére – talán pont a

felújítási munkák körül elvégzendő sok teendője miatt – nem tudott készülni. A templom tele volt, nagyon sok gyerek jött el a családjával. Gyula atya természetesen, frappánsan, az evangélium tanítását szem előtt tartva, a felnőttek számára is tartalmasan beszélt. A szentmise végén együtt örültünk, látszott rajta a felszabadult öröm. Ritkán lehetett ilyen felszabadultan mosolyogni látni...

A szentmise után lelkileg feltöltődve, örömmel mentünk haza. Úgy éreztük, ebben a tanítási évben nagyon szépen, jól indult el a gyerekeknek szóló szentmise. Mikor meghallottuk Gyula atya halálhírét, sokáig nem is tudtunk vele mit kezdeni. Zavarodottan, szótlánul ültünk egymás mellett. A gyerekek is egyre csak azt mondogatták, hogy azért ugye még egy utolsó szentmisét fog tudni mondani Gyula atya nekik...

Fájdalmas szívvel, de a Jó Isten akaratában megnyugodva búcsúzunk tőled, Gyula atya. Reméljük, egyszer még találkozunk.

Isten áldjon, nyugodj békében!

Tátrai József és családja

Fotó: Demény Anna

„Mondd, földi vándor, hol van otthonod?”

Nagy egyházi gondolkodók és magyar írók, költők segítsenek bennünket, hogy megoldást találjunk az emberiség és a mai kor emberének örök problémájára: Mi a végső célunk, honnan jöttünk, és hová érkezünk?

Tóth Tihamér, a XX. században élt híres hitszónok, ifjúsági apostol, veszprémi püspök őszinte emberi szavakkal írja: „Századok jönnek és mennek, emberek születnek, meghalnak, dinasztikiak emelkednek és zuhannak. Megy, megy minden a mulandóság felé. Egyszer én is beléptem a világba, és kilépek belőle. Milyen kiábrándító volna, ha csak ennyi lenne az élet! Hisszük, hogy nem így van, mégis megborzadunk a halál gondolatára. És ez természetes! Maga Isten öntötte belénk az élet szeretetét. Egy kis darabig a földi élettartományon át vezet mindnyájunk útja. De van, van »más világ«, olyan nagyon más, hogy nem lehet róla fogalmunk. Hogyan is képzelhetne el a gyökér, vagy az a nyirkos, sötét földdel küszködő csírázó mag olyan egészen más világot, ahol könnyű levegő és fény van, és meleg, hogy ő ott ki fog virágozni színben, illatban? És termést is fog hozni?”

Saint-Exupéry, A kis herceg szerzője is erről a mi gyökéréletünkről szól:

„A te csönded a magé a földben, ahol elpusztul, hogy létezzék.” A két idézet metaforáival szemléletesen mondja el emberi sorsunk kettősségét: Itt a földi létben és az öröklétben.

Dienes Valéria, a XX. század nagy gondolkodója, Prohászka püspök útját járva így elmélkedik az öröklétre indulásról: „Ez az út a sóhajok hídjá. Ezt a hidat kell megjárnia mindenkinek. A halál az Istennek az ember bűnei miatt érzett fájdalomnak gyermeke. Istenben született gondolat. Végtelességének válasza a véges ember cselekedeteire. Megteremtette a halál éjszakáját, hogy a lélek teljesen átélje a fényt.”

Paul Claudel, a francia származású

Fotó: Demény Anna

világiárt diplomata, megtérése után A feltámadás harangjai című művében vallja meg hitét: „A feltámadás éjszakáján a temetők halottjai is csatlakoznak a harangok hangjához: Ti alvók, ne féljete, mert való igaz, hogy ő föltámadott! Az én lelkem is féktelen örömmel szabadult. Én is legyőztem a halált, és hiszek üdvözítő Jézusomban!”

Nekünk, akik még az innenső parttól fájó szívvel búcsúzunk szereteteinktől, Karol Wojtyła írta Megváltás című versében: „Ő elment. Amikor valaki elmegy, közelsége elszáll, mint a madár. Megnyílik a szív örvénye, és beléhatol a vágyakozás. A vágyakozás a közelség éhsége. Nem teljes a kép: a távolodás jele. A megváltás a szüntelen közelléte annak, aki elment.”

Az öröklét gyönyörű metaforája ez a néhány sor.

Most a magyar íróknak, költőknek az örök életbe vetett reményéről szólnak az idézetek.

Berzsenyi Dániel az Isten nagyságát dicsőítő ódájában alázattal várja halálát:

„Buzgón leomlom színed előtt, Dicső! Majdan, ha lelkem záraiból kikél,

S hozzád közelb járulhat, akkor Ami után eped, ott eléri.

Addig letörlöm könnyeimet, s megyek Rendeltetésem pályafutásain, A jobb s nemesb lelkeknek útján, Merre eröm s inaim vihetnek.

Bizton tekintem mély sirom éjjelét! Zordon, de oh nem, nem lehet az gonosz, Mert a te munkád; ott is elszórt Csontjaimat kezeid takarják.”

Vörösmarty Mihály a Kis gyermek halálára című versében az elmúlás gondolatával foglalkozik annak hatására, amikor a Perczel család nevelőjeként egy kisfiú halt meg a szemei előtt.

„Múlásod könnyű volt és tiszta, mint Az égbe visszareppenő sugáré. A földhöz minket baj s öröm kötöz, Óhajtuk és rettegjük a halált: Te túl vagy már, nincs kétség utadon.”

Gárdonyi Géza így vall az öröklétre vetett hitéről:

„A halál nem fekete börtön:
egy ajtó bezárul itt a földön,
s egy ajtó kinyílik ott fenn az égben.
Ez a halál.”

A XX. század elejének természet-
tét ábrázoló, felejthetetlen írója, Fekete
István, aki a fasizmus, kommuniz-
mus minden szörnyűségét átélte, így
búcsúzik az élettől:

„Elmegy lassan a berek, az erdő,
El a nádas, a tél, a nyár,
A hegy, a völgy, a nappal és az éjjel,
A szemünk-látta egész láthatár.

Elmegy? Talán mégsem egészen.
Meglátom tán az örök vizen.
Hiszen a szépség maga az Isten,
S lelkemben ott lesz, hiszem, hiszem!”

Kivel is teljesíthetném ki legjobban
az Istent kereső ember kételkedő, de
az öröklét után vágyódó gondolatait,
mint Pilinszky Jánossal, akinek Egye-
nes labirintus című versében igazán
letisztulva jelennek meg:

„milyen lesz
e nyitott szárnyú emelkedő zuhanás,
visszahullás a fókusz lángoló

közös fészkebe? – nem tudom,
és mégis, hogyha valamit tudok,
hát ezt tudom, e forró folyosót,
e nyílegyenes labirintust, melyben
mind tömöttebb és mind tömöttebb
és egyre szabadabb a tény, hogy röpi-
lünk.”

Talán ez a legtisztább válasz Mécs
László katolikus költő kérdésére:

„Mondd, földi vándor, hol van ottho-
nod?”

N. E.

A katolikus újságíró az Egyház építését szolgálja!

Sajtóapostolok 8. országos találkozója, szeptember 25–27.

A nyolcadik találkozó számomra ked-
ves helyen zajlott: Szombathelyen, a
Martineum továbbképző központban.
2000-ben, a Regina Krónika második
számának megjelenése után itt tanul-
tunk meg alapvető fogalmakat és tech-
nikákat a szakmával kapcsolatban hi-
vatásos újságírótól.

Ezúttal is egy régi ismerős,
Veres András püspök köszöntött
minket a nyitó estén. Beszédében
kiemelte: a katolikus újságírónak az
Egyház építését kell szolgálnia. Élő
kommunikációt kell kialakítania a
hívókkal és a keresőkkel egyaránt,
ezzel erősíthetjük a közösséget.

Sok új ismeretet szereztünk a plé-
bániai honlap szerkesztéséről, a fény-
képek készítéséről és azok funkciójá-
ról a lapokban. Megrázó élmény volt
a vértanú pap, Brenner János utolsó
óráiról a testvére elbeszélését hallgat-
ni. Az ő hiteles előadása felelevenítet-
te a két évvel ezelőtti zarándokutunk
élményeit a Kethely és Zsida között,
Brenner János emlékére felépített ká-
polnában.

Nagy hatással volt rám Dékány Fe-
renc atya előadása Sajtó és környe-
zetvédelem címmel. Az ököcentrikus
szemlélet szerint a föld egységes orga-
nizmus, az ember csupán egy a sok élő-
lény közül – ezzel leértékeli az ember
szerepét. A relatív antropocentrizmus

(a mi elvünk) szerint az embernek
rangja van a többi teremtmény felett,
de felelősséggel is tartozik irántuk. Ez
a szemlélet kellőképpen megindokol-
ja, miért is kell az embernek óvni a
környezetét.

Újdonság volt a találkozón a pár-
huzamosan futó több műhelymunka:
a honlapkészítés, a kreatív írás és az
anyanyelvi műhely. Én az utóbbiban
vettem részt. A résztvevőkkel meg-
egyeztünk abban, hogy
nyelvi és stilisztikai szem-
pontból nincsenek fontos
és kevésbé fontos lapok.
Igényesnek kell lennünk
magunkkal szemben mind
az olvasók, mind az anya-
nyelvünk iránti tisztelet-
ből.

Lényeges része volt a ta-
lálkozónak a székesegyház
és a püspöki palota megte-
kintése. A műemlékkönyv-
tár kincsei elkápráztattak,
míg a Brenner János-kiál-
lítás megdöbbenett.

Köszönettel tartozunk
Kürnyek Róbert atyának
és segítőinek a példaértékű
szervezésért, ellátásért, a
magas színvonalú előadá-
sokért, valamint a nagy-
szerű hangulatért, amely

nekik köszönhetően végigkísérte a ta-
lálkozót.

Jó volt ismét együtt lenni!

Egyvalaki viszont nagyon hiány-
zott: Kormos Gyula atya, a találkozó
megálmodója, és az első hat alkalom
aktív résztvevője, mindössze néhány
nappal azelőtt távozott az örök hazá-
ba. Viszont biztosan éreztük, hogy lé-
lekben ezúttal is velünk van.

szöveg és fotó: Demény Anna

A Schola Krakóban

A Visztula felső szakaszán, Krakus és Wanda dombjától mintegy egymápi járóföldnyire nyugatra építették fel a lengyel földre missziós szándékkal érkező bencés szerzetesek templomukat és kolostorukat a IX. sz. közepén, távol a várostól, domb tetején. A hamarosan vallási s egyben kulturális központtá váló rendház köré nem sokára falu települt, melynek Tyniec lett a neve. Ki gondolta volna akkor, hogy az urbanizációs folyamat akkora méreteket ölt egykor, hogy a település (mely falusi jellegét mindmáig megőrizte) Krakó egyik külső kerülete lesz majd! A tynieci apátságot 1259-ben semmisítették meg a tatárok, s mivel folyton a lengyel szabadságmozgalmak egyik szellemi központja is volt, a megszállások során az aktuális uralkodó igyekezett működési területét minden téren korlátozni. Így itt nem is létesült iskola, mint nálunk Pannonhalmán, az idegen – többnyire osztrák – uralom tartott attól, hogy a bencések oktatta diákok jó hazafivá válván ellenük fordulnak majd. A XVII. században birodalmi rendelkezésre, a rend alapszabályával ellentétben kívülről kinevezett apátot adott az uralkodó, s nem maguk választottak rendfőnö-

köt. A rend mindazonáltal munkájával és pasztorációs tevékenységével egyre nagyobb hírnévre tett szert, számosan zárandokoltak ide Isten kegyelmében megmerítkezni.

A középkori eredetű, többször átépített, barokk feketemárvánnyal és aranyozott domborművekkel díszített oltárral és szószékkel, ám puritán fehér falakkal bíró templomban 1971 óta itt rendezik meg az egyik legrangosabb lengyelországi nemzetközi nyári orgonahangverseny-sorozatot (a közelmúltban két magyar orgonista kapott rá megtisztelő meghívást, mindkettő Veszprém megyei: Mალი Katalin [Tihany] és Rostetter Szilveszter – e sorok írója).

A tynieci rendház 2005-ben választotta meg apátjának Bernard Sawickit, aki maga is koncertező orgonista. Már ismert fiatal művészként kérte felvételét a rendbe, majd a beöltözést követően Rómában tanult, ahol doktori fokozatot is nyert, majd hazatérve apáttá választották. Az elmúlt évben Veszprémben is adott hangversenyt. Az apátság az ő vezetése alatt rendkívül dinamikus fejlődésnek indult: a rendházhoz épített új szárnyban lelkigyakorlatok, egyházművészettel vagy történelem-

mel kapcsolatos konferenciák kapnak helyet. A szerzetesi közös imádságban mindenki részt vehet, de senki sem erőlteti azokat. A konferenciateremben hangversenyeket is tartanak, igen tervszerűen válogatva az előadókat. Az egyik koncertsorozat a bencés művészek fóruma, a másik pedig a különböző népek egyházi zenéjéé. Ennek keretében került sor 2009. október 4-én a Schola Regina bemutatkozására Rostetterné Nagy Rita vezetésével, akik Musica Sacra Hungarica címmel adtak nagy sikerű kórushangversenyt. Eredetileg magam kaptam volt szerzői estre meghívást, ám úgy véltem, hogy célszerűbb lenne, ha csak a fél műsort töltenék ki a Rostetter-művek, a másik felét pedig a magyar klasszikus kórusmuzsika adná. Ez két szempontból is hasznos: először is képet nyújt a magyar egyházi kórusmuzsika történetéről, másrészt magam számára is jelzésértékű, hogy ebben a közegben milyen fogadtatásban részesülnek kompozícióim. A kórus ragyogóan helyt állt, a másfél órás intenzív éneklés fizikai erőpróbáját is gond nélkül vette. Mint minden koncerten, itt is voltak hullámhegyek és -völgyek; ami magával ragadott, az elsősorban a hangzás: itt igazolódik be, hogy a jó hangzásra nevelést nem lehet máshol, mint az egyszólamú gregorián zenével kezdeni. Ez az az alap, amire aztán lehet építkezni. A hangversenyen Liszt, Kodály, Bárdos, Daróczi Bárdos, Farkas Ferenc, Draskóczy László és Rostetter művein túl elhangzott Almásy András miséje is, mely teljesé tette a mai musica sacra képét.

A kórus ezenkívül vendégszerepelt a Szent Anna-templomban, mely a Jagello-egyetem lelkészsége, valamint a Lourdes-i Szűzanya-templomban, mely az akadémiai városrész lelkészsége. Ez utóbbiban a közelmúltban Veszprémben vendégszerepelt Chór Mariański látta vendégül a kórust. Karnagyuk, Jan Rybarski példértékűnek nevezte, hogy milyen jó, ha az ifúság úgy is képes magát jól érezni, hogy közben értéket teremt, Isten és embertársai gyönyörűségére. Örö-

Fotó: Rostetter Szilveszter

mét fejezte ki a lengyel-magyar barátság továbbélésének is, amely túlélte a tatárt, a törököt, a Habsburgot, a németet, a kommunizmust, ma is él – még ha egyesek mindent el is követnek a felszámolására –, s hozzátette, hogy túl fogja élni az uniót is...

Az ellátással a legnagyobb mértékben meg lehattunk elégedve. Miután rendházról van szó, a kapu 21 órától reggel 5-ig zárva, ami először egy kicsit szokatlan volt ugyan, de végül megéreztünk valamit az életforma va-

rázsából, a nyugalom áradásából. Így aztán különös tisztelettel tartozunk Korneliusz atyának, aki érkezésünk napján éjfélkor is szeretettel várt minket, miután kalandosnak mondható buszozás után jó egyórás késéssel érkezünk. Köszönettel tartozunk továbbá Emmánuel atyának is, aki felvidéki magyar szerzetesként Tyniecben tartózkodva szolgált nekünk az ebéd-lőben. Ahogy nekünk jólesett magyar szót hallani, neki is jólesett, hogy magyarokat láthat vendégül.

A vendégszereplés minden szempontból sikeres volt: a Schola Regina R. Nagy Ritával az élen örömet okozott a hallgatóságnak, öregbítette házánk, ezen belül Veszprém, ezen belül az egyházközség hírnevét, a kórus tagjai pedig gazdagodtak élményben, a kereszténység napi megélésének tapasztalatában, s talán nem túlzok, ha azt mondom: gyarapodtak hitben és szeretetben, ahogyan én is.

Rostetter Szilveszter

Játszóházi csalogató, iskolába hívogató!

Mit is mondhatnék egy olyan rendezvénysorozatról, mint az ovismisést követő játszóházzal, mint hogy közösségteremtő, együtt játszhat kicsi és nagy, új ismeretségek köttetnek, régi barátságok elevenednek újra.

De hadd ajánljam mindenkinek a figyelmébe a következő levelet, mely sokkal beszédesebb nálam, és megérinti az olvasóját. Ezt az élményt szeretnénk mindenkivel megosztani, aki a játszóházak alkalmával szeretne megismerkedni a Szilágyi keresztény iskolával.

Barabás Andrea tanító

Szeretettel Andi nének:

Szüleinktől, gyerekkori és később fiatal felnőttkori barátainktól többszörösen távol kerülve, fiatal szülőként mindig fontosnak tartottuk, hogy gyökereket verjünk egy vidéken, ahol létező gyökereink csak nyomokban voltak fellelhetők. Gyerekeinkkel többször próbáltunk tartozni közösségekhez, melyből megszámlálhatatlan mennyiséget találhat az ember. Mégsem éreztük, hogy bárhova szívesen mennénk a második-harmadik alkalom után. Talán mi sosem éreztük a gyes-betegség nyomasztó tüneteit magunkon, vagy nem tudtunk igazán unatkozni a gyerekeink mellett, vagy egyszerűen csak elfáradtunk abban, hogy mindig meg kell magyarázni a gyerekeknek, hogy mi miért nem veszünk pókem-

beres pólot, vagy száját tátó tirexet hálótársnak, mint a többiek. A végeredmény mindig ugyanaz lett, maradtunk mi „csak” úgy magunknak, tovább ragaszkodva a dolgok egyszerűségéhez, túrázva a természetben, bámulva a Balatont.

Most is emlékszem az első alkalomra, amikor a szilágyis játszóháza készültünk. Vajon megfelelnek-e a kisruhák, jól fognak-e viselkedni a gyerekek, átéljük-e újra korábbi félelmeinket... Sosem felejttem azt a gyermeki áhítatot ott az ovismisést, hiszen azóta is minden alkalommal átélem. Talán „a jó pásztor” terelt vissza minket a nyájunkhoz, hiszen tudta ő, hogy nem akarunk mi eltávolodni, csak olyan nehéz a nagy fűben megtalálni a hazavezető utat. Nem volt több kérdés, hova vessük gyökereinket, jó mélyen az anyaföldbe. Természetesen már egyre kevésbé éreztünk szorongást, amíg átértünk a Szilágyiba, ahol szinte gyerekek érezttem magam újra, hiszen olyan mosolygós és kedves tanító nének és bácsik csak valahol nagyon mélyen a múltamban léteztek, akik még az én kezemet fogták, és tereltek a nagy „életbe” a finom, puha fészekből. Mindig az élet egyszerű szépségét találtuk meg a játszóházakban, és ezek az érzések nem csak számunkra, de gyerekeink számára is rendkívül fontosak, hiszen a nyár kezdetén nálunk még mindig kinn vannak az ablakban a Márton-napi ab-

lakdíszek, vagy az István bácsi segítségével elkészített hóemberes csillagok, hogy a nyomdagyűjtő füzetéről és a sok-sok élményről ne is beszéljek. Talán az első játszóházak egyike óta énekeljük mi még mindig esténként lefekvés előtt, hogy kicsiny kis fényünkkel igenis büszkén lehet világítani, hiszen ebben a kegyetlen fogyasztóvilágban is létezik közösség, amely befogad feltétel nélkül, úgy hogy közben nevel is, és utat mutat, nem kér, mégis mindig ad, és bár nincs fenn az iWiW-en, és a telefonunkba sem tudjuk elmenteni kedvenceink közé, mégis át-meg-átszövi mindennapjainkat, bemosolyog az ablakunkon, amikor kezdjük azt érezni, hogy a sok felhő mögött már nem is létezik a nap. Egyetlen közös elgondolás, egy közös lény tart minket így egyben, aki meghívott aznap asztalához, mikor először beléptem az ovismisést a Regina-templomba, és bár én még mindig nem érzem elég méltónak magam hozzá, befogad.

Köszönöm hát Neked, és persze Gyula atyának, aki annyi szeretetet áraszt a gyerekek felé, melyből még nekünk is bőven jut, na és persze a mi kis „családunknak”, ott a játszóházban, tanító néneknek és bácsiknak, akiknek a fényéből minden hónapban tudunk hazavinni, a mi kis kuckónkba, mely biztos gyökereken áll már, mert hozzátok tartozunk.

Diligens Judit

Nem csak gyerekeknek!

Kedves Gyerekek!

Jócskán benne járunk már az őszben, az elmúlt hetek zimankós időjárása bizony előcsalogatta a meleg kabátokat, cipőket a szekrények mélyéről. November első napjaiban – mindenszentekkor és halottak napján – régi szokás szerint a temetőket járjuk, virágot, koszorút viszünk elhunyt szeretteink sírjára, s ilyenkor, amikor a kedves halottainkért gyújtott gyertyák pislákoló lángját próbáljuk tenyerünkkel körbefogva őrizni (mert hogy, hogy nem mindig fújdogál egy kis szél így temetőjárás idején), talán mindnyájan elgondolkodunk életünk, földi létünk múlandóságán, törekénységén, múlton, jelenen és jövőn.

Amikor a minap tervezgetni kezdtem, hány koszorút készítsünk, melyik temetőbe menjünk még világosan, hova érünk rá később is, eszembe jutott az egyik fiamnak a pár hete tett, félig komolynak, félig viccesnek szánt – amolyan kamaszos, „na, erre mit lépsz?!” típusú – megnyilvánulása. Éppen vacsorához terítettünk, amikor váratlanul nekem szegezte a kérdést: „Anya, hallottad, hogy éppen 2009. október 20-án lesz a világ vége?” Majd mielőtt még ezernyi fejemben kavargó gondom és teendőm közt rázörrentettem volna, hogy ne beszéljen már folyton ostobaságokat, hanem tegye a dolgát, hosszasan ecsetelni kezdte, hogy hol és mit olvasott erről, és melyik film foglalkozik szintén ezzel a dátummal, persze lehet, hogy nem is 2009., mert más elméletek szerint 2012., de mindenesetre lehet, hogy már csak pár nap (így mellesleg tanulni már ugye nem is érdemes, mert mégsem pazarolhatja erre esetleg élete utolsó óráit), és szerintem akkor ő most mit csináljon... Felnéztem a kenyérszeletelésből, és hirtelen ez csúszott ki a számon: „Akkor, szerintem, állj készen, fiam!” – majd rövid gondolkodás után hozzátettem: „Rendezd az adósságaidat, hozd helyre a hi-

báidat, pótold a mulasztásaidat, gondold a szeretteidre.” Egy kissé magam is megdöbbsentem a saját válaszomon, és azon is, hogy mintha alábbhagyott volna a provokáló lendület. A fiam elhallgatott, még valamit dörmögött az orra alatt. Talán csalódott volt, talán valami másra számított: egy utolsó nagy evés-ivás, egy hatalmas búcsúbuli a haverokkal, valami feltűnő, valami, amit sosem mertél kipróbálni (sőt, minden, amit sosem mertél/tudtál/volt szabad kipróbálni)? Percek múlva körülöttünk nyugsgött a család többi tagja, nem maradt időnk minderről tovább beszélgetni. Azóta is azon töprengök, vajon megértette-e, hogy nem kell a sok felületes, megtévesztő, szenzációhajhász jövendölés miatt időről időre kétségbeesetten készülnünk a világ végére, ellenben naponta készen kell lennünk arra, hogy tiszta lélekkel állhassunk meg Isten és ember előtt, hiszen valóban nem tudhatjuk, mennyi időnk adatott ezen a földön.

Ezek a november eleji ünnepeink éppen arra valók, hogy kedves családtagjaink, barátaink, ismerőseink emlékét felidézve számot vessünk élettel, halállal – a saját életünkkel és a saját halálunkkal is. Mert amúgy félünk a halálról beszélni, elhárítjuk magunktól a gondolatát is: haldoklóinkat kórházakba dugjuk, betegeinkhez nem hívunk papot, eltitkoljuk előttük halálos betegségüket, gyermekeinket távol tartjuk a temetésektől, és próbáljuk elhinni, hogy velünk ilyesmi nem történhet meg. Azért legalább ilyenkor, a sírok mellett tűnődve érdemes végiggondolni, mit tettek és hogy éltek a hiedeg hantok alatt pihenők, és mit is tehetnek és hogyan is élek én? Mit tehetnék jobban, másképp? Milyen kötelességemet halogatom már oly régóta? Kivel maradtak elintézetlen ügyeim, kinek nem bocsátottam meg szívből? És ha vajon a holnapi napom lesz az utolsó, vajon kinek mit mondanék még utoljára el? És nem lenne jobb, ha már most elmondanám? Mi tart vissza

tőle: a gátlásaim, valamiféle álszemérem? Kiket keresnek utoljára fel? És ha már most bekopogtatnék hozzájuk, ha már most felemelném a telefont, megírnám azt a régen halogatott levelet – talán hiábavaló, fölösleges lenne? Milyen tervemet valósítanám meg még a maradék időben? És miért is nem kezdek már bele most? Talán megakadályoz valami – talán a saját lustaságom, kishitűségem, szolgalelkűségem? Egy szóval készen állok?

Igen, nem is jártál olyan messze az igazságtól, kedves kis barátom, míg titokban arra gondoltál, hogy ha holnap lenne a világvége, akkor élünk a mának! Egyetértetek. Rajta hát, próbáljuk ki, amit még sosem: merjünk jók, őszinték, tiszta szívűek lenni – és ne is törődjünk vele, ha ezért mások naivnak, érzélgősnek, élheteretlennek tartanak! Merjük kifejezni a másik ember iránti hálánkat, szeretetünket – és ehhez nyugodtan merjünk nagy szavakat használni! Merjük beismerni tévedéseinket, merjünk bocsánatot kérni! Csináljunk valami különlegeset: merjünk erőnket összeszedve, akár az egész világgal szemben is küzdeni a nemes, igaz ügyekért! Merjük vállalni meggyőződésünket, és megélni hitünket! És mostantól éljünk így minden nap – elvégre sosem tudhatjuk, mikor is jön el a világ vége, ha nem jött el most, 2009. október 20-án, akkor netán 2012-ben... Vagy te nem így gondoltad?

A naptár ebben az esztendőben úgy alakul, hogy e hónap végén újra ehhez a gondolathoz kanyarodhatunk majd vissza. Hiszen november utolsó vasárnapja már advent első vasárnapja egyben: megkezdődik a karácsonyra készülődés, a Krisztus-várás időszaka. A jó meleg szobában, nagy örömmel körbeült, szépen feldíszített adventi koszorú első gyertyájának lángjából megint csak ugyanazt a kérdést tudjuk kiolvasni, ami a temetőből hazafelé tartva motoszkált a fejünkben, miközben fázósan húztuk össze magunkon a kabátot: én vajon készen állok-e az Úr Jézussal való találkozásra? Gondolkodjatok el rajta bátran!

Kedves aprónép, kedves kisiskolások, óvodások!

Tudom, október elmúltával ti is (vagy ti még...) egyre jobban várjátok a szürke, ködös reggelek helyett az igazi jégvirágos, hógolyózós, szánkázós téli délutánokat. November elsején és másodikon biztos lelkesen kíséritek szüleiteket, nagyszüleiteket a temetőbe gyertyát gyújtani. Ne felejtsetek el ilyenkor a hittanórán tanult vagy már ismert imádságaitokat elmondani a sírok mellett, biztos szüleitek is örömmel imádkoznak majd veletek! A novemberi jeles napok mind egyre közelebb visznek bennünket a várva várt karácsonyi időhöz. Bizony jó sora van annak, aki Szent Márton püspök napján (november 11-én) sült libacombot ropogtathat, vagy Katalin napján (november 25-én) mulatságba, bálba mehet. De vidám dolog ilyenkor apró tóklámpáskákat készíteni, gesztenyét sütögetni, karácsonyra Katalinkor vágott gyümölcságot virágoztatni. Egykettőre elrepül így a november, és 29-én már meg is gyújthatjátok az első gyertyát a közösen elkészített adventi koszorún.

Az én ajándékom számotokra most egy olyan kis adventi dísz, amit ti magatok készíthettek el szüleitek, testvéreitek és saját magatok legnagyobb örömeire. Ugye tudjátok, hogy az ad-

vent szó várakozást jelent? A megváltó megszületésére, a karácsony szent ünnepére várakozunk ilyenkor. Ha orvosok rendelőben vagy buszmegállóban, esetleg a menzán sorban állva várakozunk, az unalmas tétlenkedésnek, idővesztegetésnek tűnik számunkra. Ám ha egy kedves vendéget, nagyszüleiteket, jó barátotokat várjátok, akkor a várakozás lázas készülődéssel telik. Örömmel rakunk rendet, sütünk, főzünk, takarítunk, készítünk meglepetést ilyenkor. Így várjuk a karácsonyt, a karácsony éjjelén megszülető kis Jézust is. Csakhogy számára a szívünkben, a lelkünkben készítünk szállást, bűneinket, rossz szokásainkat igyekszünk onnan kitakarítani, ajándékolni jó cselekedeteinket adjuk neki. Az én kis-

lányom rajzolt nektek egy adventi koszorút, ti pedig advent első vasárnapjától kezdve egészen karácsonyig díszítsetek azt fel! Ha valami apró szívésséggel jártok szüleitek, testvéreitek, nagyszüleitek kedvében, színezzetek ki a koszorún egy kis ágacskát zöldre. Ha valami rossz szokásotokról le tudtok mondani, ellent tudtok állni egy bántó tréfa, egy nagyobb csíny elkövetésének, a gyertyák alatt lévő szalagokat színezzétek lilára. A gyertyákat pedig advent egy-egy vasárnapján színezzétek ki, ha szépen imádkoztok a szentmisén a templomban.

Remélem, karácsonyra mindnyájatok koszorúja teljes díszben pompázik majd a karácsonyfa alatt!

Péti Mária

Kitekintő

Tudásközpont épül Veszprémben

Ingyenes használatba 99 évre átadja a megye a volt gyerekkórház épületeit a Pannon Egyetemnek. Az épületekben több mint kétmilliárdos fejlesztéssel nemzetközi hírű kutatási, fejlesztési, innovációs központot hoznak létre legkésőbb 2012-re. Az erről szóló megállapodást Lasztovcza Jenő megyei elnök és dr. Rédey Ákos rektor aláírásával szentesítette a megyeházán, október 7-én. – A leendő központ látványosan élénkíti majd a város, a megye és az egész régió gazdaságát – vélekedett az elnök, aki kérdésre elmondta: a három épület több mint egy hektáron helyezkedik el, értékük 404 millió forintba tehető. Korábban a megye többször próbálkozott az ér-

tékesítéssel, de ez nem vezetett eredményre. Dr. Rédey Ákos rámutatott: 4,3 milliárdot nyertek el pályázaton tudásház kialakítására. A pénz zömét Veszprémben főként mérnöki, műszaki, informatikai területeken fordítják fejlesztésre, amellyel régi államuk válik valóra. A beruházással hallgatói központot, korszerű oktató-kutató laboratóriumot is létrehozhatnak majd.

Radnótira emlékeztek Szentkirályszabadján

Emléktáblát és keresztet avattak fel Radnóti Miklós költő születésének 100., halálának 65. évfordulója, valamint a diktatúrák áldozatainak emlékére a településen október 17-én. A költő 1944. október 31-én itt írta utolsó versét, a Razglednicák negyedik részét. – Éljük úgy, ahogy a kereszt sugallja! Ez különösen fontos globalizált és pénzközpontú világunkban – hangsúlyoz-

ta Iványi András polgármester, aki emlékeztetett azokra, akik hovatartozástól függetlenül életükkel fizettek a diktatúrák ideje alatt. – A fasizmus nem válogatott, áldozatainak száma tízmilliókban mérhető, ezekből Magyarországra is sok százezer jutott – idézte a múltat Talabér Márta megyei alelnök. Radnótiról így beszélt: kevés olyan művész van, akinél élet és költészet ennyire elválaszthatatlan lett volna. Zsidóságát sohasem tagadta meg, de mindig magyar költőnek vallotta magát. A költőt 1944. november 9-én Abdánál végezték ki, miután 1942-től csak rettegésből állt az élete. A keresztet Szűcs László lelkipásztor megáldotta, Ajtós József László esperes megszentelte, majd Koncz Gábor Kossuth-díjas színművész Radnóti Miklós Himnusz a békéről című versét mondta el. A veszprémi Almádi útról Radnóti-emlékmenet indult, ahonnan a diákok idén is gyalog mentek el Szentkirályszabadjára, az emlékhelyhez.

Megyei elismerés tehetséges fiataloknak

Kiemelkedő tanulmányi és kulturális munkájukért, eredményeikért köszöntötte a megyei önkormányzat a tehetséges diákokat és felkészítő tanáraikat a megyeháza Szent István termében október 21-én. Az 1956-os forradalom és szabadságharc évfordulója alkalmából szervezett eseményen újdonság volt, hogy először adták át a Gyermekéért díjat és a Veszprém Megye Közneveléséért Közalapítvány ösztöndíját. Szigeti Ilona, a megyei önkormányzat köznevelési szakértője, az esemény főszervezője köszöntője után Polgárdy Imre megyei alelnök arról beszélt, hogy értékvesztett világunkban különös jelentősége van an-

nak, hogy a diákok jelentős része, miként az itteniek is az értéket tekintik fontosnak az értéktelen helyett. – Tanár és diák szoros egységet alkot. Csak együtt lehetnek sikeresek. Ezért nyitottnak kell lennünk ahhoz, hogy befogadjuk az újat, fel kell fedezni a világot. A tudás hatalom, avval kényelmesebbé tehetjük életünket, jobb körülmények között élhetünk. A megszerzett ismeretekkel másokat, nemzetünket, az emberiséget szolgáljuk – vélekedett az alelnök. A Gyermekéért díjat többek között Borián Tibor piarista atya, a Padányi-iskola nyugalmazott igazgatója vehette át Galambos Szilviától, a megyegyűlés tanácsnokától és Stolár Mihálytól, a megyegyűlés tanácsnokától, bizottsági elnökétől. Negyvenen vehették át a közalapítvány ösztöndí-

ját, a szakmai és tanulmányi versenyeken, kulturális fesztiválokon eredményesen szereplők közül 59 diák és színjátszó csoport kapott elismerést.

**Templomunk
karitászcsoportha (2009.)
november 28-án az esti és
29-én a szentmisék után
ADVENTI VÁSÁRT rendez,
melynek bevételét
a rászorulóknak
megsegítésére fordítja.**

Hírek és események

Az imaapostóság szándékai novemberre:

Általános: Hogy valamennyi férfi és nő a világon, különösen azok, akikre politikai és gazdasági téren felelősség hárul, soha el ne mulassza a teremtés védelmére szóló elkötelezettségét.

Missziós: Hogy a különféle vallások hívői életük tanúságtételével és testvéri párbeszéddel adjanak világos bizonyítást arról, hogy Isten szava a békesség hordozója.

November 5. **Szent Imre hercegnek**, a magyar fiúifjúság védőszentjének az ünnepe.

November 9-én a **lateráni bazilika felszentelését** ünnepeljük. Ez a templom a pápák címtemploma, a felszentelésének a megünneplésével kifejezzük a közösségünket a pápával.

November 12-én este 6-kor az **egyházi iskolákban végzett öregdiákok** megemlékező szentmiséje lesz templomunkban az elhunyt tanáraikért és diáktársaikért.

November 14-én tartják Tihanyban az egyházi iskolás öregdiákok **Kézfogas** találkozóját.

November 19. **Árpád-házi Szent Erzsébet** ünnepe, aki a felebaráti szeretet nagy szentje. Ünnepehez kapcsolódóan a következő vasárnapon, 22-én tartjuk a karitás javára történő szokásos **országos gyűjtés**.

November 22. egyúttal az utolsó évközi vasárnap, **Krisztust, a Mindenség Királyát ünnepeljük**. A délelőtti 11 órás szentmisét követően imádkozzuk el a Jézus Szíve-litániát a felajánló imával.

November 29-én du. 3 órakor tartja az **egyházközségi képviselő-testület** a soron következő rendes gyűlését.

November 29-án kezdődik az **új egyházi év**, advent 1. vasárnapjával. „C” liturgikus év lesz, ami azt jelenti, hogy a vasárnapi evangéliumi szakaszokat általában Szent Lukácstól olvassuk.

Advent folyamán minden hétköznap **hajnali szentmisét** mondunk reggel 6 órakor. A szokásos reggel 7 órás szentmisék elmaradnak.

Imádkozzunk értük...!

...mert a keresztségben újjászülettek: Horváth Zétény Péter; Horváth Zélia Cecília és Slavonics Gergő Sándor október 11-én, Horák Fanni október 25-én.

...mert az örök hazába költöztek: Baráth Józsefné Salgó Magdolna (90 éves) szeptember 22-én, dr. Kaffehr Péter Pál (80 éves) szeptember 26-án, Mekler Ferenc (67 éves) október 4-én, Szász Sándor (68 éves) október 10-én, Hidegkuti Konstantinné Lenner Mária (82 éves) október 10-én, Árvai Pálné Tóth Ilona (74 éves) október 11-én, Rétegi István Antalné Benei Erzsébet (72 éves) október 15-én, Holecz Lajosné Tar Elvira (67 éves) október 16-án, Czinder Gábor (67 éves) október 17-én, Steppán Antal (82 éves) október 19-én.

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
nov. 8.	1Kir 17,10–16	Zsid 9,24–28	Mk 12,38–44
nov. 15.	Dán 12,1–3	Zsid 10,11–14.18	Mk 13,24–32
nov. 22.	Dán 7,13–14	Jel 1,5–8	Jn 18,33b–37
nov. 29.	Jer 33,14–16	1Tessz 3,12–4,2	Lk 21,25–28.34–36
dec. 6.	Bár 5,1–9	Fil 1,4–6.8–11	Lk 3,1–6

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 650 példányban

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia
Vezetője: Tóth Gyula plébános

A szerkesztőség címe:

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

A szerkesztőség vezetője: Demény Anna
Szerkesztők: Lakóné Adonyi Krisztina,
Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

Lapzárta: minden hónap 20-án